

X.

Emancipace židů.

Kterak si vysvětlíme, že v 19. století židovstvo stalo se pánem světa? Století toto přišlo do světa krvavým a těžkým porodem, francouzskou revolucí. Revoluce tato, kde až šiléným způsobem národ kdysi tak slavný a starou křesťanskou kulturou se honosící šlapal vše, co na čele mělo znamení kříže, kde v katolických chrámech Bohu zasvěcených se páchaly tělesné ohavnosti od zpité a krvelačné luzy, revoluce ta jest dílem hlavně židovským. To světu nad slunce jasněji dokázal Eduard Drumont ve svém světoznámém spise *La France juives*, požidovštělá Francie.

Spis ten vyšel r. 1885 a způsobil ve Francii velký rozruch, avšak moci židovstva ani v nejmenším neztenčil. Francouzský národ patrně stárne, jest v mravním úpadku a rozkladu, snad se nikdy nezhostí vlády panamistů, jejichž přední sloupové jsou židé Herz, Arton, Eiffel, Dreifuss, Rothschild a jiní. Nuže vizme, kterak Drumont pojímá otázku tu pro národ francouzský. Jest nám nutno předmět ten objasniti, poněvadž bez výkladu Drumontova o revoluci francouzské by tento spis byl pouze kusý.

Jmění židů ve Francii, jejich nádherné paláce a zámky nejsou z poctivé práce, nýbrž jsou vyssáty z potu francouzského lidu. Veškeré židovské miliony povstaly nejvíce švindlem a vyssáváním práce jiných. Na pařížské burse vyhnal Rothschild a jeho spojenci akcie šesti francouzských drah, které měly ceny 1529 milionů franků, na 2626 mil. franků. Skupina Rothchildova provedla ještě jiný šikovný kousek. Půj-

čila státu Honduras 157 mil. franků, které sebrala v Anglii a Francii, z kterých však peněz ubohá ona zem neviděla ani vindry, vše zůstalo v kapsách židů Bischoffsheima, Seyera, Dreyfussa a Rothschilda. Drumont vypočítá všechny banky, které se na této hondurské půjčce podpely, a sčítá pak jich ztráty.

Sotva byla hondurská půjčka na burse pařížské r. 1881 emitována, začala válka skupiny rothschildovské proti ní, takže hondurská půjčka ztratila na burse 90 procent!

Toto banditství bičoval ve francouzské sněmovně poslanec Sourignes, ačkoliv naň podplacení rothschildovští otroci také poslanci pokřikovali a jemu spílali za to, že mluvil pravdu. Jest směšno, praví Drumont, že si 19té století dává patent, že vynašlo vědu národního hospodářství, které středověk prý neznal. Ovšem tehdaž nepsali všelijací Malthusové a nemluvili na schůzích Steinerové a Krapkové, kteří vášně lidu rozdmychují a jemu připovídají, co nikdy se nesplní.

Tehdaž žili za to světci, kteří rozdávali, co měli, jako král sv. Ludvík; tehdaž hloubal v klášterní cele sv. Tomáš Akvinský o podstatě lidské práce a o podstatě úvěru. Sv. Tomáš Akvinský učil, že úvěr nesmí býti židovský, nýbrž křesťanský, rozuměl, že úvěr jest pomoc bratru trpícímu poskytnutá a nikoliv prostředek, abych z nouze jeho zbohatnul já.

Již sv. Chrysostom prudce útočí na hladové kapitalisty, kteří chtějí kliditi bez polí, bez deště a bez pluhu.

Teprve skrze židy nabyl kapitál té moci, které ve středověku mezi národy křesťanskými nikdy neměl. Kapitál ten dnes soustředěn jest v rukou málo židovských velmožů, zotrocuje

lidskou práci a krmí báječným přepychem nic nepracující prospěcháře. Kdo je žid? Vizme, praví Drumont, jak naše francouzská honorace ráno jde do kostela a pak k polednímu do salonů rothschildovských. Co je to, že potomci starých šlechtických rodů jdou se klanit židovi? Inu, klaní se zlatému teletí. Kdykoliv stopujeme židovstvo v novinách, pozorujeme, že vždy a všude chce z křesťanů učiniti sobě poddané otroky. Nečiní to tak, aby zbraněmi zabrali země a národy, nýbrž zcela po tichu, bez rachotu a hřmění kanonů, všecko opanují, všechny důchody a prameny příjmů obsadí svými lidmi. Evropa není více pustošena asijskými divochy, jako Tatary a Mongoly, nýbrž jest opanována lidmi, kteří se valí do Evropy z Vilna, Tarnopolu a Stryje. Předkové židů z Vilna důkladně se vycvičili ve francouzském tažení.

Když francouzské vojsko přehalo před Rusy, tu židé ve Vilně vraždili francouzské vojáky, dorazili mrazem neb ztrátou krve na polo mrtvé. Tak vypravuje Thiers ve svých dějinách o Napoleonu I.: hrozná jest událost, že bídí polští židé, kteří donuceni byli naše zajatce přijmouti, když nás viděli, že přecháme, zajatce zavražděné a zardoušené házeli okny ven, když je dříve byli okradli. Židé z Vilna vraždili Francouze a jako hyeny obírali mrtvolky. Drumont charakterisuje žida, že jest podnikavý, penězochtivý, lstivý, kupcem od krve, žije jen v obchodu, v handlech, vždy při tom hledí, aby se obohatil.

Žid není vynálezavým, ještě žádný žid nic nevynášel, ale on si všechny vynálezy osvojí a prakticky je využítkuje. Dokud byli v Paříži v židovském městě soustředěni a nesměli z něho, dokud se živili pouze obchodem starými věcmi, dotud se neodvážili zhanobiti kříž a Krista,

klidně nechali věčnou lampu před Kristem v židovském ghettu stojícím hořeti. Dnes ale jsouce ministry a prefekty vyhodili již Krista ze škol a chrámů. Židovský národ nezrodil ani Danteho, ani Raphaela, ani Newtona, krátce ani jediného ženiálního muže.

Každý pronásledovaný nadaný člověk zanechá světu plody ducha svého, jako na př. náš Smetana, žid však nikdy světu nic nedal, nýbrž jen vždy a všude bral a bere. Kdežto národové křesťanští honosí se velkými duchy, obětivými světci, poněvadž veškeré pokroky ducha jsou přirozené výplody pravdy Kristovy, křesťanské civilisace, nevynášel žádný žid ani umění tiskařského ani prachu ani zákona tíhy, nýbrž každý žid zná jen jedno umění: vynálezavost, pilnost a práci křesťanů pro sebe využítkovati.

Žid jest kukačkou mezi křesťany, vždy si sedne do teplého hnízda od „pitomých“ křesťanů jemu připraveného. Drumont líší židy z jihu to jest z Francie, Španěl a Italie od židů z Polska, Rakouska, Německa, tedy ze severu. Žid španělský jest odvážlivý spekulant, žid berlínský je špinavý vydřiduch. Žid z Granady netupí nikdy Krista, žid z Tarnopolu nenávidí z té duše kříž, kreslí křesťanům v novinách nemravné obrazy, aby jejich mravnost podryl, plije na krucifix pln záští proti všemu, co křesťanského. Křesťan všecko líbiti si dá od žida. Dumas napsal drama, kde velebí židy způsobem až otrockým.

Když toto drama „Žena Klaudia“ se hrálo, neozval se nikdo. Krátce na to bylo v Boullivardech r. 1881 veřejné shromáždění, kde židovka Delleville pravila: Židé jsou tak bohati, že by celou Francii skoupiti mohli, a učiní tak, až dynamit dohraje svou úlohu. Přítomní žide

se přece toho výroku zalekli, ale z přítomných Francouzů nepovstal ani jeden, aby na židovskou drzost dal ráznou odpověď.

Židovstvo na světě má tři válečné sbory. První sbor jsou pravověřící židé (orthodox), kteří všude a ve všem veřejně, jako židé žijí a jednají. Druhá armáda je z liberálních židů. Jsou obřezáni, ale jedí bez ostychu vepřovou, žádají od křesťanů náboženskou snášlivost a svobodu pro sebe a chtějí, aby křesťané náboženstvím křesťanským opovrhovali.

Třetí sbor židovstva jsou židům zaprodaní křesťanští otroci, křtění sice, kteří ale jako Jidášové za groš prodají Krista, sebe i ženu, dceru, všecko a prozradí vše, co se u křesťanů děje. Síla židovstva jest pak ve svornosti (solidaritě), ku které každý žid jest zavázán. Značkou židovské solidarity jsou dvě ruce spojené a nad nimi mučnická koruna. Svými spojenými silami zničí židé každého, koho zničit chtějí. Některý žid vidí dobrý křesťanský obchod. Usadí se vedle něho, otevře týž obchod, ostatní židé ho peněžitě podporují, až křesťanský obchod padne.

Některý spisovatel opovážil se o židech říci pravdu. Hned je v zaprodaných židům novinách prohlášen za blbce neb za blázna.

Spojenými silami podaří se židům, že když někde se v Tarnopolu šlápne židovi na kuří oko, že křičí všichni židé celého světa, že se stala vražda. Když ale se vraždí na sta tisíce křesťanů v Arménsku, tu světové židovské noviny ani nedutají, aby nepřišel pařížský Rothschild a jeho skupina o 2 miliardy franků, kterou sumu Turecko francouzským židům dluhuje.

Židům jest neznám pojem vlasti. Následkem vlivu židovského vzmoohl se ve francouzské in-

telligenci proud pro světoobčanství. My máme až mnoho povolnosti a citlivosti k židovi. Avšak tažme se, zdali by některý ten Reynal, Bismarck, Leven táhl do země svaté s nadsšenými křížáckými vojsky? Takovým bursiánským švindlérům by podobná „hloupost“ ani nenapadla.

Žid všudy jest používán jako vyzvědač, špion, který za dobrý peníz nepříteli vše poví. Proč jsou židé na světě? pravil Bismarck. Aby nám sloužili za špěhouny. Žid Sedecias otrávil Karla IX., žid Meire otrávil Jindřicha III. z Kastilie. Žid Salamouncini nabídnul se velké radě benátské, že postará se o to, by Valcho, židovský osobní lékař Mahomeda II., zprovodil ze světa. Žid Lopey, osobní lékař Alžběty, byl pověšen, poněvadž byl placeným špěhounem Filipa II. Žid Goldschmith byl špěhounem knížeti Talleyrandovi. Žid Michel byl guillotinou stat, poněvadž prodal vojenské plány do Ruska. Židovka Kaulla prozradila Průšákům plány mobilisační. Žid Klootz zradil generála Hiksa, který se svými vojíny zavražděn byl Mahdim. Polský básník Krasewski, svěřil se židu Adlerovi, který ho pruské vládě vydal za dobré peníze. Židovský setník Dreyfuss prodával Německu vojenské tajnosti Francie. Jak jsme ve Francii poklesli, vidíme z ohromného vlivu, kterého se židé domohli. Před 30ti lety židé bohatli z prodeje kradených věcí. Dnes ani Hendle, ani Cohn ani Schnerle ani Levaillant neschovávají kradené věci, jak to činili jich otcové, dnes jsou prefekty! Když židé zavraždili v Caenu hodínáře Pešarda, pravila židovka Ulmo před soudem: „Když my židé jsme nuceni některému katolíku prokázati cos dobrého, to je pro nás veliký trest.“ Kterak úředově ve Francii chrání židy, o tom až stydno psáti. Několik akcionářů

žalovalo roku 1883 žida barona Erlangera pro různé podvody. Státní návládní ohlásil soudu, že on již věc zkoumá, soud byl odložen a státní návládní prohlásil, že vyšetřováním vyšlo na jevo, že není příčiny na Erlangera podati žalobu.

Když některá židovka ukradne cos v obchodě, soud ji prohlásí za nevinnu, že má kleptomanií. Kdyby to učinila žena křesťanská, která by jen 10 trojníků odcizila, vedli by ji veřejně policajti do vězení Mazas.

Veškeré úpadky židovských obchodů nejsou ničím, než zlodějstvím spáchaným na křesťanech. Bratři Bloch z Mohuče zřídili si r. 1882 v Paříži velký obchodní sklad, a když r. 1883 měli vyplatit směnku na 300.000, tu večer před vypršením směnky zmizeli. R. 1884 zmizel žid Mendle, klenotník v Rue d' Enghien, když byl s sebou vzal klenotů za 600.000 od jiných klenotníků na úvěr jemu svěřených. Žid Jan David zpronevěřil jako ředitel banky „Credit national“ tři miliony franků. Byly to vklady a úspory 1200 chudých lidí.

Když přišel před soud, pravil tento žid: „Moje víra mi nařizuje, co vaše zapovídá.“ Žid neštítí se žádné lichvy a žádného prostředku okrásti křesťana. R. 1883 skoupili židé Biedermann a Cerlín v Paříži veškeré zásoby lněného oleje, které skoupiti mohli. Skoupili 45 milionů kila, zvýšili cenu jeho ze 75 franků na 110 fr. pro 50 kilo. V letech 70tých rozhodoval o cenách obilních ve Francii žid Ephrussi. Moses Ranger diktuje cenu bavlny, učinil roku 1883 úpadek na 18 milionů franků. Žid Baruch Hirš Strausberg staví u nás dráhy. Odvážlivost těchto lidí jest už až úžasná. O jednom dnu koupí na burse žid Ephrussi za 10 neb 15 milionů franků oleje nebobílí. Při tom ani brvou nehne, spo-

kojeně hladí si černý vous, napíše 30 makléřům na cedulky vzkazy a večer jde do opery.

Žid vytlouká ze všeho kapitál. I židovka dovede využítovat své tělo. Dokud je mladší a nemá peněz, prostituje se, šetří a když má z prodeje vlastního těla peníze pohromadě, hledá muže, aby se vdala. Židovský spisovatel u „hloupých“ křesťanů tak proslavený Dumas, napsal, že panenství jest kapitál, který si máme dobře uschovat. Když ale jsme ho ztratili, můžeme ho opět nahradit a není třeba pro první jeho ztrátu si ztrpěti celý život. Kdežto křesťan se stydí za křesťana, když se mu stane neštěstí, neb sedí na lavici obžalovaných, neopustí nikdy žid žida, a kdyby přišel do kriminálu, ostatní, co jsou venku, starají se oň, aby přišel z kriminálu ven. Všude a ve všem staví na odív svou židovskou solidaritu. Když některý „křesťanský“ básník tupí náboženství, tu jsou oni v první řadě, kteří v divadle na hanobení Krista neb kněze nejvíc tleskají.

Kdo by se opovážil o židovi v divadelním kuse něco nepěkného říci, tak židé se o to postarají, aby řečený kus nikdy více se neopakoval, a jeho skladatel prohlášen byl za blbce. Kdo by si u nás při tom nevzpomněl na stejnou bezcharakternost tak zvané české intelligence, která dává v Nár. divadle hráti Židovku od Halévyho, Bartolomějskou noc od Meyerbeera, kusy to, kde se kněz katolický a víra katolická veřejně hanobí a židovstvo se velebí a tomu tleská ta nevědomá a slepá pražská intelligence.

Nikdy se ještě nestalo, že v divadlech by byl hanoben žid, za to však křesťanské náboženství, mnich, kněz, jsou na prknech divadelních pro „obveselení“ křesťanů!

Židé všude o to se zasadí, aby se na divadlech nikde nedával Shakespearův „Kupec benátský“, a když, tak jdou k ředitelovi, aby závadná proti židům svědčící místa se vynechala. Tak učiněno r. 1854 v divadle Ambigu v Paříži, že ředitel přeměnil žida Shyloka na obyčejného benátského křesťanského lichváře. Všudy stačí hrstka židů a několik jim zaprodaných křesťanských lotrů, aby opanovali celou zem.

Hrozná revoluce francouzská r. 1793 byla způsobena 5 až 600 lidmi židů a lotrů. Byli to samí bandité, kterých v zemi nikdo neznal a kteří násilně vedli pod guillotinu starce, mladistvé nevinné dívky, kněze, slavné muže, jejichž tvář pokryta byla jizvami z vítězných bitev, ti byli zavražděni, aby několik ničemů zmocnilo se jmění zavražděných. Z francouzské revoluce, komuny, má svůj původ židovské bohatství.

Židé hlásají křesťanským národům o dělení majetku a společném majetku, ať je Marx nebo Lassalle nebo Simon anebo náš na vsi žid Rezek. Jisto jest, že všem berou, ale ze svého nikomu nic nedají. To je to vyhlášené společné vlastnictví, kterému jdou „hloupi“ křesťané na lep.

Manželský rozvod jest výplod židovský. Všude se zavedl v jindy křesťanských státech, aby mohly židovky s bohatými neb šlechtickými křesťany se oddati anebo zchudlý žid s nějakou bohatou křesťankou, poněvadž vždy a ve všem kouká Israel na zisk. Také vidíme u nás, že občanský sňatek, který se odbývá na radnici, nejvíce je používán od židů a židovek, když uloví nějakou hloupou křesťanskou obět. Žid se prohlásí za bez vyznání, zůstane ale židem, křesťanka neb křesťan ale zradí a zaprodají svou víru.

Nyní přichází Drumont k dějinám Francie a líčí zde žida, jak se k němu zachoval francouzský národ.

Židé od počátku byli vždy nepřáteli Francie. Jsouce neustále s východem ve spojení zradili Saracénům města Narbonne a Toulouse. Následkem této zrady dostal každý žid na svátky velikonoční před branou hlavní katedrály Toulousské 3 údery do tváře a musil platit 13 lir na svíce. Až do 12. století dařilo se židům ve Francii znamenitě. Když papež Inocenc II. přišel do Francie a meškal ve světoznámém klášteře St. Denis, tu přišla i nepřehledná řada židů holdovati otci křesťanstva.

Když zástupci pařížské synagogy dávali sv. Otcí desatero přikázání na pergameně sepsané a zaobalené drahocenným závojem, pravil sv. Otec: kdyby i Bůh brzy sňal závoj, který halí vaši duši. Tehdáž bylo ve Francii přes 800.000 židů, tedy 6krát tolik než dnes. Oplývali bohatstvím jako nyní a patřila jim tehdáž polovina Paříže. Dnes opětně zabrali židé majetek, z kterého byli zahrnutí.

Mlýny v Corheilu patří nyní židu Erlangerovi. Velkostatky Ille de France patří židu Camondo, Ephrussimu, Rothschildovi, kteří mají obrovskou švandu, když pozvou ke stolu syny zkrachovaných šlechticů a tropí si z nich šašky. Celá banda bursovních zlodějů koupila departementy Enghien a Montenoremy.

Mají dále ve svých rukou celou pařížskou čtvrt Temple a Sv. Paul. Až na 2 neb 3 domy patří dále náměstí Place royale židům. Jsou to domy, které dříve patřily nejslavnějším šlechtickým rodinám. Tak zhyne sláva světa. Na severu Francie v Languedok žil tehdáž soupeř rabiho Maimonida totiž rabi Salomo, který je znám pode jménem Raši. Rabín ten založil

rabínskou školu, v které se vycvičil odpadlík a nepřítel církve katolické Mikuláš z Lire, z kterého hlavně Luther čerpal své hanopisy proti církvi. Tak píše Renan, že z Rašiho povstal Mikuláš z Lire a z něho se zrodil Luther. Renan sám nejvíce čerpal pro svůj pověstný hanopis „Život Ježíšův“ ze spisů rabínské školy Rašiho. Hrozná sekta Albigenských, která katolické kněze a věřící vraždila, byla živena hlavně židy. Píše Michelet, že židé všude roz-sívají zášť proti křesťanské víře. Tehdáž chodil po Francii od města k městu zbožný pěvec thu Elbici a všudy podněcoval křesťany ke zmužlosti. Píseň jeho končila: židé zmohutněli, panují v hlavním městě i na venkově. Bydlí v mramorových palácích, šatí se nádherně, žijí v přepychu, kdežto my křesťané chudi jsme a bídu tréme.

Opat z proslaveného kláštera Cluny, kterého papež k Albigenským poslal, by jim kázal a je obrátil k lepšímu poznání, píše biskupům: Viděl jsem křesťany, kterak nevídanou zvěřecností kostely pustoší, oltáře bourají, kříže šlapají, kněze trýzní. Není to obraz nynější doby, která nám odchovala socialní demokraty, kteří by totéž činili dnes již, kdyby se ještě nebáli žalářů a žandarmů? Nejsou socini odchovanci židů? A co nás čeká, až lid socialními demokraty, židy a nevěrci bude o víru připraven na dobro?

Války albigenské ukončeny porážkou Raimunda z Toulousu r. 1213 a na to odbyval se církevní sjezd v Lateráně r. 1215, ve kterém na ochranu křesťanstva usneseno bylo: Židé mají nositi na prsou flíček žluté látky, aby každý je poznal a jich se varoval. Totéž činili ve starověku Ptolomaeus Philopator, který dal židům vypáliti do kůže znamení brečtanového

listu. Kalifové nutili židy nositi kus žluté látky na oděvu. Francouzští králové vydali příkazy, aby židé nosili žluté špičaté klobouky, Filip August zabral židům majetek a propustil vězně, kteří pro židovské dluhy byli zavřeni. Totéž učinil Napoleon. Dnes můžeme vším právem volati na židovské bursiány: Vydejte své miliardy, které jste poctivě nevydělali, nýbrž lidu ukradli. Myslím, že by pařížský Rothschild měl dost, kdyby se mu ročně vyměřil důchod 500.000 franků. Když nastoupil svatý Ludvík vládu, začal křesťany své proti židům brániti, spálil talmud. Židé podplatili katolického odpadlého kněze, který jich veřejně hájil.

Kdo by si nevzpomněl na zasedání dolno-rakouského sněmu r. 1896, kde katolický kněz dr. Müllner hájil veřejně židy. Za to byl za jedinký den proslaveným mužem, oslavován ve všech židovských novinách jako první učelec, a odměna ho neminula, byl krátce potom jmenován řádným professorem filosofie na filosofické fakultě vídeňské university. Jidášové nikdy nevmrou.

R. 1254 zapověděl král Ludvík židům lichvu, veškeré hanobení katolického náboženství a nařídil jim živiti se poctivým výdělkem.

Ve středověku, píše Michelet, byli alchymisté, čarodějové, vyráběči zlata v kouzelných kelímecích nejvíce židé. Oni půjčovali králům a knížatům peníze. Dnes jsou chráněni dlužníkem úpisem, směnkou, státním dluhopisem a opanují celé státy. Za to se židé ve francouzské revoluci pomstili na potomku svatého Ludvíka na synu Ludvíka XVI. Trýznitel dořina byl švec žid Simon.

Počátkem 14. století prožila Evropa podobné převraty, které na nás nyní čekají. Tehdáž

měli židovští kapitalisté všecko v rukou svých. I tenkrát olupoval žid křesťanstvo o víru, která nás učí, abychom hledali nejprve království božího a spravedlnosti jeho, a zabrali mu s věrou i jeho majetek, bez kterého žádný nevěrec nechce žítí. Konečně Karel VI. dal roku 1394 rozkaz, aby všickni židé opustili Francii. Nastala pro národ francouzský nejkrásnější doba náboženského rozkvětu a hmotného blahobytu jako v jiných státech křesťanských, kde se zhostili židů. Než vítězství evangelia netrvalo dlouho. Protestantismus stal se spasným mostem, který židovstvu umožnil návrat do křesťanských zemí. Téhož dne, kdy r. 1520 Luther ve Wittemberku spálil papežský list, vyšlo v Benátkách první tištěné vydání talmudu.

Luther byl z počátku zuřivým antisemitou. Kázal: spalte synagogy; židy hodte na hnůj, jejich jmění dejme těm, kteří se dají pokřtiti z nich; zdravé židy a židovky užívejme k robotě do polí, vezměme jim talmud a bibli. Ať knížata židy vyženou. Tak kázal a psal Luther r. 1541. Nicméně bylo protestantství pro židy výhodou. Církev protestantská nebránila židovské lichvě.

Všudy na počátku 16. století se rozmožovaly hospody a výčepy, selský lid chudnul, řemeslníci vystupovali z cechů, každý, kdo ještě pár grošů měl, dal se do obchodu a přišel o všecko. Za Ludvíka XIV. měla Paříž pouze čtyři stále usedlé rodiny židovské a 150 židů, kteří se nesměli v Paříži delší dobu zdržeti. Ludvík XII. dal roku 1489 vypověděti židy i z Provence, a proto mnozí dali se křtiti, zůstali ale uvnitř židy. Rabín Chamarr obdržel téhož roku z Cařihradu od tamější židovské obce dopis, kde se francouzským židům radí, aby se dali jen pokřtiti.

Naříkáte si, čteme v tomto psaní, že křesťané ohrožují váš život. Nuže, ať vaše děti se stanou lékaři a lékárníky a mohou život vašich nepřátel bez trestu zničiti. Naříkáte, že vám bourají synagogy. Necht' vaši synové se stanou kněžími a preláty, aby církev poškodili. Necht' synové vaši stanou se advokáty, kteří mají veřejné záležitosti v rukou, pak se vám brzy podaří, že nad křesťany vládnouti a jejich pozemky osvojiti si můžete.

Z celé Francie byli židé vypověděni, jen kolem papežského Avignonu bydlili houfně, tak že Avignon slul rájem židovským. Jakás židovka se odvažila v Avignonu napliti do svěcené vody na Bílou sobotu. Drumond píše, že by dnes za to se stala ředitelkou nějaké vyšší dívčí školy státní. Tehdáž ale byla veřejně na náměstí zmrskána.

Kdo by si tu nevzpomněl na drzost židovskou spáchanou v měsíci květnu r. 1897 v Krakově, kde dva židé kropenky v chrámu katolickém zneužili a ji kalem svým znečistili. Obdrželi za to pouze 2 měsíce. Jářku, co by dostal křesťan, kdyby zneuctil synagogu? Toho by oběsili.

Příkladu Francie následovalo Španělsko. Poněvadž židé španělští neustále byli za jedno s arabskými Maury a proti královskému rodu Maury podněcovali, vydal r. 1492 Ferdinand a Isabella rozkaz, že všickni židé musí opustiti Španělsko. Židé se sice nevystěhovali, dali se pokřtiti a žili mezi sebou tajně dál jako židé. Tak vydrželi i přes 200 let. Jakmile však začala svoboda pro ně, ihned všickni odpadli. — Dnes ovšem Španělsko jest v rukou židů. Hlavní město Madrid má židovské milionáře Montara, Levyho, Meyera, Berteimera a jiné více. Ve Španělich se židé po 300 let zachovali v sektě

pode jménem Maranité známé. Pouze v městě Bordeaux byla mohutná židovská obec, na kterou se nikdo neodvážil.

Bordeaux měl r. 1733 přes 5000 židů se 7 synagogami. Báječné bohatství bylo mezi nimi nahromaděno. Celý kraj otročil jim, bordóští židé měli v domech svých křesťanské venkovské služby, prznili je a užívali jich za kojné pro děti židovské, kdežto děti vlastní musily dáti tyto kojné do veřejných nalezinců.

Dle talmudu jest věc tato zcela v pořádku. Křesťan ať muž ať žena jest zde, aby židu otročil. Muž aby se dřel, žena aby židu sloužila za nástroj jeho zvířecích chůří. Bordeaux byl židům konečně příliš nedostatečný; i pracovali vši mocí, aby se směli usaditi v Paříži. Než r. 1767 podala kupecká gremia v Paříži vládě slavnostní protest, že židé nemají práva v Paříži se usaditi.

Tehdáž působili v Paříži již nevěrci Diderot, Voltaire, tak že protestující kupci se nebránili z ohledu náboženského, nýbrž pouze z ohledu existenčního. Pařížští kupci dobře věděli, že budou zabiti, pakli mezi sebe pustí žida. Zajímavý jest tento protest pařížských kupců z r. 1767.

Praví se v něm mezi jiným:

Poctivý obchodník má sice živobytí, ale nikdy na rychlo nezbohatne. Židé, kdekoliv se usadí, nikde nepřinesou nic dobrého. Remeslné a rolnické práce se štítí jako čert svíce vody, za to však se vyznají ve falšování mincí, v lichvě, v uschovávání kradených věcí, kupují kradené od služebných a od lupičů, prodávají falšované zboží, dávají půjčky prostopášným lidem na vysoké úroky, vyznají se ve sménkách, v bursovních kšeftech, v půjčkách na zástavu, v ob-

chodě starožitnostmi a uměleckými výrobky. Nechte jen jednoho žida do města, a musíte židům dáti celou zem. Dovolte židovi do Paříže, a vydáte veškeré křesťanské obchody na popas plemenu, které nikdy zaháletí nebude, až se zmocní všech obchodů a posléz celého města.

Neznaboh Voltaire byl též lakotnosti a ziskuchtivosti jako prohnáný žid. Obchodoval s nimi a ztratil u žida Mediny 20.000 franků, což židům nikdy odpustiti nemohl. Když Voltaire byl u dvora pruského krále Bedřicha, přišel bankéř žid Hirš, aby s ním skoupil sasko-polské bankovky za nízký kurs a by u dvora způsobil, aby je stát koupil za původní pari cenu nazpět. Jiný žid Weitel zvěděl o tom kšeftu a chtěl také něco uloviti. Voltaire žádal od žida Hirše, který zároveň měl závod klenotnický, aby mu vydal démanty do zástavy za 180.000 franků. Židovi byla hrabivost Voltairova proti srsti a prozradil celý pěkný kšeft. Následoval proces a Voltaire byl z Potsdamu vyhnán. Voltaire zaslal králi prosebné psaní, aby ho opět vzal na milost. Bedřich ale odvětil tomuto lumpovi, aby pro své špinavé kšefty se židy z Potsdamu ihned se odstranil.

Konečně za panování slabocha a dobráka Ludvíka XVI. dostalo se židům ulehčení. Král jsa jedenkrát ve Versaillu a užřev pohřeb žida, byl dojat útrpností. Ani netušil nešťastník ten, že za krátko padne na popravišti a že jeho tělo nebude ani do tak chudé truhly pohřbeno, jako tělo chudého žida, nad kterým se ustrnul.

„Marně čtu,“ píše Drumond 2. ledna „židovské noviny Lanterne neb Nation, zda židé v den popravy nešťastného krále vzpomínají s vděkem jeho smrti, poněvadž on první ulehčil osud židům, naopak židovské noviny jsou toho

dne plny jízlivosti a výsměchu, že onoho Kape-
tovce stihl zasloužený trest.“

Od té doby měli židé zase ke všem místům
přístup. Takovým prohnáním židem byl po-
věstný finanční státní ministr Law (Lewy). Law
dal tisknouti na sta milionů bezcenných státních
bankovek, jest tvůrcem nenasatného státního
úvěru. Žid ten způsobil, že celý národ francouz-
ský žil na slepo vesele, díval se na assignaty
a na akcie jako blbec.

Prve než revolucionáři francouzští dali
židům rovnoprávnost a než dali zavraždití krá-
lovskou rodinu, postarali se o to, aby vyhnání
byli strážcové mravnosti a křesťanské víry, po-
starali se o zrušení řádu jesuitů. Jesuita jest
přísný a skromný, jeho vzdělání jest důkladné
a bystrost ducha vycvičená, proto se nedá
nikým obalamutiti, ani ne židem.

Píšeť Rabaud revolucionář, že bez vyhnání
jesuitů by ve Francii revoluce se nebyla zdařila.

Veškeren vztek francouzských židů a jim
zaprodaných revolucionářů byl namířen proti
nešťastné dceři Marie Terezie, zbožné choti ne-
šťastného Ludvíka XVI., proti Antoinettě.

„Marie Antoinetta byla rozhodnou odpůrkyní
židů,“ píše Drumond. „Ona hlavně přiměla matku,
by křesťanské své poddané chránila před vys-
sáváním se strany židovstva.“

R. 1744 měli se všichni židé z Čech vy-
stěhovati na základě císařského patentu. Židé
pracovali se všech stran proti tomuto nařízení,
přece však musili se v březnu 1745 vystěho-
vati z Prahy počtem 28000 hlav. Na zakročení
Dánska, Polska a Švédska zůstali židé v Čechách
vyjma Prahu. Za to se židé vymstili na ubohé
dceři Marie Terezie, na nešťastné a zbožné An-
toinettě. „Nikdo,“ píše Drumond, „na světě od

dob Pána Krista nevytrpěl od židů tolik, jak
tato nešťastná Rakušanka, jak ji židé v paříž-
ských hanopisech titulovali. Ona trpěla a musila
snášeti víc potup, trýznění než Ludvík XVI. a
Alžběta skotská. Roku 1785 měli frajmauri ve
Frankfurtě nad Mohanem schůzi, ve které se
usnesli na usmrcení švédského krále a fran-
couzské královské rodiny. První netvorové re-
voluce jako Robespierre vyslovil se pro židy
a tím si zjednal u revolucionářské luzy přízeň.

Hned v prvním sezení národního shromá-
ždění jednalo se o židy, mají-li se jim dáti stejná
práva jako všem. Shromáždění to se usneslo,
bude-li žid přísahati věrnost Francii, že se tím
stane rovnoprávným. — Toho dne, 21. října
r. 1793 slavili židé ve všech synagogách slav-
nostní služby a poděkování. Ve středověku žádal
Shylok libru masa z těla křesťana, nyní chce
celého. Co jest uřezávání dukátů židovských
směnárníků ve středověku proti bursovním spe-
kulacím naší doby, kde Israel vyhrává na sta
milionů?

V bouřích děsné a krvavé revoluce bylo
viděti židy na všech stranách. Žid Pereyra byl
nerozlučným přítelem bestie Marata, on právě
tuto bestii ke krvežíznivosti štvál. Kat ubohého
dofína Ludvíka, Simon, byl žid. Bestie Marat
jest židovského původu a sice ze Španěl, právě
jméno jeho jest Mara. Marat šílel krvelačností
a pravil: ve Francii musí 270.000 hlav pad-
nouti.

Když si Marat sednul na tribunál hlavu
maje obtočenou rudým šátkem, vyhlížel jako
špinavá židovka ze Šmyrny. První práce židů
byla, že si nejvíce dali záležet na vydrancování
královské šperkové komory, ze které odnesli
všecky korunní démanty. Revolucionář Danton
obdržel z těchto diamantů svůj podíl. Všichni

pařížští židé měli několik dýmantů z krádeže této, jako Dacosta, Rouef, Leyde, Israel, Homberg, Anglès a Salmon. Tento žid koupil od revolucionářů z královské klenotnice za babku za 150.000 franků drahocenné perly obrovské hodnoty. Nyní prodává tyto ukradené dýmanty dosud žid Lockroy. V bouřích revoluce loupila luza chrámy katolické, drahocenné zlato a stříbro za fatku brali židé luze z rukou. Revolucionáři drželi dražbu na stříbro a zlato z chrámů ukradené a všecko do rukou židů se dostalo, jak Cambon dosvědčuje. Mnohdy prodal se celý kostel židům za několik bezcenných assignátů. Když revoluce utichla, pak pronajímali židé tyto kostely křesťanům za drahé peníze.

Když v bouřích revoluce židé lup učinili, starali se, aby přišel Francii spasitel. Napoleon měl pojistiti židům, co byli v revoluci nakradli. Napoleon také skutečně v národním shromáždění dal židům úplnou rovnoprávnost. Roku 1806 měli židé v pařížské radnici sjezd. Sjeli se všickni přední zástupci židovstva a 15 rabínů. Shromáždění předsedal rabín Furtado z Bordeaux.

Napoleon byl obklopen přáteli židovstva, z nich nejlepší přítel židů byl maršálek Ney, o kterém se tvrdilo, že jest původu židovského.

Pozdě pak pykal Napoleon své chyby. Jakmile židé od r. 1810 viděli, že od Napoleona více nic neobdrží, začali proti němu brojiti. Již tehdy ucítil Napoleon děsnou moc peněžnickou všech Rothschildů, které také podlehl, jak mu Leo Say, otrok Rothschildův, předpověděl v poslanecké komoře. Po hrozných válkách napoleonských byla Francie zdrčena, vyssáta, veškeré evropské státy byly zadluženy, a vítězem z těchto strašných bojů byl Rothschild, jehožto peněžní příšerná moc má v napoleonských válkách po

čátek a základ. (Srovnej R. Vrba: Povaha moderního kapitálu, dějiny Rothschildů.)

Drumond píše: „R. 1790 objevil se žid po třech stech let na jevišti, za první republiky a za Napoleona se mezi námi usadil, slídl a vyhledal si byt; v letech 40. má už nádherné salony a za vlády Bonaparta třetího položil se už do naší postele. Nyní za trvání republiky nás Francouze vyhání a nutí nás, abychom mu otročili: doufám, že v nás jest ještě tolik zmužilosti, abychom se od jisté záhuby zachránili.

Kdežto národové se v napoleonských válkách po 25 let vraždili u Marengy, Waterloo a u Lipska, skončily bitvy ve špinavé uličce Frankfurtské, kde žid Rothschild uvažoval, kde s kterým státem jest dobrý kšeft. Křesťané se navzájem vraždili a frankfurtský žid měl z toho profit.

Když nastoupili vládu Orleanovci s Ludvíkem Filipem, začalo také panství židů ve Francii, Orleanovci byli pouze stínem vlády a králem byl pařížský Rothschild a jeho spojenci. Od let 40. nastala židům doba, kdy si zotročili sobě veškeré státy státními půjčkami.

Toussenel píše o té věci takto:

Žid zatížil státy novou hypotékou, kterou žádný stát nemůže svými příjmy vyplatit. — Evropa jest královstvím židů; světovláda, o které tak mnohý válečník snil jako Napoleon, přišla skutečně do rukou židů. Nyní odvádějí všickni evropští národové daň do Jerusaléma, jsou to roční obrovské úroky na státní dluhy, které většinou jdou do kapes židovských majitelů státních dluhopisů.

Za vlády Louisa Filipa patřily židům noviny Debats, Constitutionel, Siècle a Presse. Obzvláště noviny Debats sesazovaly a usazovaly ministry, jak jen jim bylo libo.

Revoluce roku 1848 smetla Filipa a přišla druhá republika. Proudhon však pravil, že revoluce r. 1848 nebyla nic jiného, než že přišli zase jini židé ke státnímu korytu.

Když není válek, není také pro židy kšeftu. Frankfurtským a pařížským bursiánům trval mír příliš dlouho. Válka francouzsko-německá byla vyvolána pařížskými židovskými novinami, v nichž hrála hlavní úlohu prolhaná novinářská zpráva, vymyšlená od novinářského zpravodaje žida Wolfa, že pruský král hrubě urazil francouzského vyslance. Na to spustily pařížské židovky pekelný rámus, či jak Rothschild řekl, tatarskou muziku a Napoleon musil vypovědět válku.

Napoleon byl trůnu zbaven a žid Gambetta vládnul celou Francií. Členové prozatímné vlády byli většinou židé, Edmund Adam byl policejním prefektem, Camille Sée státním tajemníkem, Gambetta prvním členem a mimo něho židé Simon, Cremieux, Magnin a Picard členy prozatímné vlády. Gambetta, janovský žid, způsobil, že válka trvala o pět měsíců déle. Kdožto si Francouzové a Němci rozstříleli těla a prolévají krev, kouřil Gambetta nejjemnější doutníky, kupoval pro armádu, dělal pro stát dluhy a všudy nastrkal židy, takže z války francouzsko-německé těžké miliony vyzískali. Když bylo již všecko prohráno, uzavřen mír a Francie donucena byla zaplatiti 5 miliard.

Když Paříž byla obléhána, skoupili židé veškeré zásoby potravní kolem Versaillu a prodávali je za drahé peníze pařížským kupcům.

Když v pařížských ulicích řádila komuna a komunardi vraždili a pálili, tu se mezi komunardy hemžili židé, kradli a brali a pak ujeli jako milionáři do Nového Yorku. V bouřích komuny r. 1873 nestalo se 150 domům, které pa-

řily Rothschildovi ani nejmenší škody, za to zpuštěny krámy a domy křesťanův a zavražděno 30.000 Francouzů.

Co jen kněží zavraždili komunardi. Židé si vylévali vztek nejvíce na kněžích. Stařec kněz ptal se žida Dakosty, za jaký zločin ho zatýká i odvětil mu žid: vy pášete již po 18 set let zločiny na židech.

Žid Gaston Dakosta šval hlavně komunardistu Rigaulta proti kněžím. Žid Dakosta a Leo Fränkel sepisovali ve státním vězení Mazas každého dne listinu oněch, kteří měli přijíti na popraviště pod guillotinu.

Tak zavznělo r. 1872 a 1873 radostné Hosianah po celém židovském světě. Židé ve Francii půjčili státu 5 tisíc milionů franků, aby mohli Němcům zaplatiti válečnou náhradu a z náhrady té nezbohatlo Německo, nýbrž berlínská a frankfurtská bursa. Tak z těch pěti miliard uvázly alespoň čtyři v kapsách židů. Německo zavedlo zlatou měnu, na bursách se prováděly divoké hry, kde kdo měl nějaký krejcar, kupoval akcie a efekty. Židé je draho prodávali a pak nastal krach. Kunz tvrdí, že 400.000 rodin v Německu přišlo bursovními spekulacemi o veškeré jmění a že židé na burse získali asi 5 miliard.

Od r. 1873 počíná republika a v té jsou židé našimi naprostými pány. Tím jsme podali z objemného díla Drumondova kratičký nástin emancipace židů, která vyšla ze Francie a na ostatní státy se rozšířila. V Prusku obdrželi židé rovnoprávnost občanskou již r. 1812, v Dánsku 1814, v Bavorsku 1813. Revoluční bouře r. 1848 přinesly hesla, že občanská práva nemají býti závislá na náboženském vyznání. To byla židovská válečná fanfára a „hloupí“

křesťané šli na lep. Kdežto se rolnictvo musilo vykoupiti z desátku, židé dostali vše zadarmo. Téhož roku uznána tedy rovnoprávnost židů u nás a v Německu. Státní říšský zákon z 21. prosince 1867 praví v článku II.: před zákonem jsou všickni občaní sobě rovni.

Čl. III.: všecka veřejná místa jsou všem stejně přístupna.

Čl. IV. každý má právo se usaditi i se svým majetkem, kde chce.

Čl. VI. Každý státní občan může v každé obci bydleti, majetek si vydělati a s ním svobodně zacházeti.

Čl. XIV.: užívání občanských práv jest nezávislé na náboženském vyznání. Každému občanu zaručena svoboda svědomí a svoboda náboženská.

Zde v těchto člancích máme velikou kartu či svobodný glejt židům zdarma vydaný.

Tyto články říšského zákonníku z r. 1867 mohou si naši židé do zlatého rámce vedle 2 tabulek desatera zasaditi do všech synagog.

Kam jsme to přivedli za tak krátký čas od r. 1867, tedy za 30 let, to myslím vidí každý soudný člověk.

R. 1891 vydal Drumond jiný důležitý spis *Juifs et Antisemites*, jehožto trest přinesly *Nár. Listy*. Drumond tuto píše:

Moderní millionářství je chorobný, škodlivý nádor na tělese společenském. Třeba proti němu zakročiti operací a další chorobu předjiti zákonem. Kapitál je krev, je nezbytným elementem společenského života. Pokud proudí žilami a cévami společenského tělesa, je společnosti dobře a zdrávo. Běda však, začne-li se nápadně srocovati a bubřeti na určitých místech. Pak se stává škodlivým nádorem a

začne ohrožovati zdraví i život tělesa národního. Je jistá mez, kde kapitál přestává být užitečen jednotlivci, ale začíná znebezpečovati společnost. Drumond žádá, aby mez ta zákonem byla ustanovena. Kdyby se ponechalo Rothschildovi třicet millionů k volnému užívání, neměl by dost? tázal se pan Drumond.

Ale těžko pořizovati zákony, když má pan Rothschild celý francouzský parlament takřka v kapse. Poslanec Laur učinil toho smutnou zkušenost. Obořil se na jeho Veličenstvo krále financí, téhož Rothschilda, do jehož paláce celá sněmovna považuje si za čest přijímati pozvání, který má vliv na všecken tisk, ba i vládu má dokonale pro své účely ohočenu.

Poslanec Laur pověděl, že má Rothschild ruku ve všech bursovních a finančních šmejděch, které poslední dobou tak značně ohrožují společnost, že je tvůrcem známého měděného kruhu, že má ruku v akkparacích petroleje, masa a jiných potřeb životních, ba i obilí a ryb a že svou nezřízenou ažiotáží a finančními operacemi zjevně se staví proti zájmům vlasti a národa, osobuje si vliv dokonce i na politiku. Francouzský národ má nepokryté sympathie pro alianci s Ruskem. Ale Rothschildům nejde ta alliance národů pod nos. Proto všecken veřejný tisk i kruhy politické, jež jsou ve službách finančního papeže, znemožňují tuto přímou národní politiku. — Řečník nejen volán prezidentem sněmovny k pořádku, ale odhlasováno většinou jeho vyloučení z parlamentu.

Voličové v Neuilly, předměstí pařížském, se arci postarali, aby pan Laur opět byl uveden do své poslancecké hodnosti.

Voličská schůze za tím účelem svolaná měla mnoho zajímavých momentů. Vedle jiných řečníků vystoupil také pan Drumond. Měl prud-

kou řeč, v níž mimo jiné pravil: „Jděte do paláce spravedlnosti: dva strážníci přivádějí udřeného chudáka. Bída a strast mu hledí z očí, vypadá, jakoby od narození bylo na něj přselo. Ohlíží se plaše, jakoby chtěl říci předsedovi soudu: „Co mi zas ten člověk zlého způsobí?“ Obžalován je, že ukradl několik franků, třeba jen králíka. Předseda hrozným hlasem jej osloví: „Dotkl jsi se cizího majetku, majetek je posvátný... jmění druhého...“ Rozsudek je přísný, odvedou ho, jako odvádějí jiné.“

„Když jsem to viděl, občané,“ pokračuje řečník, „napadly mi ihned stkvostné paláce, vonné zahrady, čistokrevná spřežení z buloňského lesíka jistých vyvolenců štěstěny... Ti kradou také, ale milliony a nikdo jich nepronásleduje.“

„Ohlédněte se kolem sebe, občané. Co vidíte? Co pocítujete? Všeobecnou stisněnost. Mozek jakoby byl upjat železným kruhem, plíce stěží oddychují; zkrátka nejde to. A přece nikde není příčiny zřejmé: naše vojsko je stále statečno, plemeno naše, bohudíky, není na vymření... Ale dusíme se.“

Politikové řeknou: „Lépe by to chodilo, kdyby byl u vesla Goblet“, jiní zase: „Raději abychom měli Floqueta“, třetí dokonce nejraději by měli Ferryho.

„Ale pravím vám, politikové lhou. Je-li kdo dušen, nic na tom nesejde, udusil-li se při kamnech soustavy jedné či druhé...“

„Co třeba činiti, je to, co učinil občan Laur... Otevřítí okna dokořán, třeba-li, vyraziti tabule, nechat odevšad vniknouti světlo, pravdu a spravedlnost...“

„Co třeba činiti, jest zlomiti feudalitu finanční, která nás demoralisuje, nás ničí, která nás svírá jako polyp...“

„Co toto mluvím, snad žije v naší Paříži stařec, který nejedl, hledal a nenalezl práci, prochází se na břehu Sekvany a hledá místo, kde by se vrhl do vody. Anebo žena, o které onehdy psaly noviny. Přišla ke dveřím Dobročinného ústavu, právě když zavírali. „Přijďte zítra!“ řekli jí. Neměla přístřeší, procházela se celou noc ulicemi s dítkem v nůši. Když se ráno vrátila k ústavu, dítě bylo mrtvo...“

„A co se tyto hrůzy odehrávají, žije v Paříži člověk, který má tři miliardy svého jmění.“

„Tři miliardy, občané, je trochu mnoho na jediného člověka. To je jmění, že dostane závrať, kdo by je chtěl obhlédnouti; je to vyšší než Eiffelova věž! Ví se asi, co to je million, ale nelze si představit, co je miliarda...“

„Co dělá ten muž se svým zlatem? Mohl by ukojiti všecka svoje přání a žíti jako římský císař.“

„Ten muž ví, že jsou lidé, již pracují dle svého stavu, dělníci, kteří ke své práci mají potřebí mědi, řezníci, kteří časně z rána se odebírají na jatky, stateční lidé, kteří, když mrzne, ohřejí se skleničkou vína a písní; hospodyně, stařenky, dívky, jež, nemohouce si poříditi elektrické osvětlení, jaké je v zámku Ferrièrském (Rothschildově) sesednou se večer okolo petrolejové lampy a vypravují si...“

„A tu si muž ve svém paláci řekne: způsobím pikle finanční, abych porušil práci klidných těch lidí, kteří ode mne ničeho nežádají, rozehraju telegrafické sítě po celém světě, skoupím všechny potřeby malé industrie a drobného života, měď, petrolej, látky a na severním nádraží zařídím lokál, kde se bude prodávati mrtvé maso, dovezené z Německa.“

„Táží se vás, občané, jak nazvati tuto činnost? Není to zločin? Trestuhodná špatnost?...“

„Ne dílna žene útokem na palác, ale palác na dílnu, nebouří se tu práce proti kapitálu, ale kapitál tu utiskuje práci; kdo mají koláčů nadbytek, vrhají se tu na ty, kdož mají nedostatek chleba; ti, kteří mají příliš, vyzývají ty, kdo nemají dost...“

„Opakují, to zasluhuje trestu!...“

2000 posluchačů, mezi nimi členové nejvybranější společnosti, tleskali a přijali Laura za kandidáta. Ještě mnoho řečníků mluvilo.

V rozmluvách s různými osobami odmítl od sebe Drumond výčitku slepého antisemitismu:

— Neuznáváte, že jenom židé se dopouštějí takových zločinných spekulací? tázal se ho jistý žurnalista.

— Já i moji přátelé byli bychom hlupáky, kdybychom tvrdili, že co je u žida zločinem, je pro křesťana neviností — odpověděl.

— Myslíte, že rozhodnutí je blízké? tázal se týž.

— Velmi blízké. Rothschildovci jsou posud mocni; mají peníze, žurnály, volební komitety a oportunisty, kterých je všude plno... Ale nebude jim to mnoho platno, mínění mají proti sobě.

Oč se jedná? Učiniti konec nynější nejistotě obchodu a majetku, kterou ohrožuje rothschildovský kapitál. Proč už není ve skutečnosti žádný peněžný obchod možný? Protože svými milliony vše ovládl, vše mají v rukou, hausse i baisse ovládají dle libosti, vše na nich závisí. Finance králův i finance národů hrají dle jejich pokynu.

Jsou dva druhy názorů: jedni praví: „Je to v pořádku, svoboda je to!“ druzí praví: „To je utiskování, tak to dále jíti nesmí.“

O posledním poprasku, který na burse vídeňské způsoben byl poplašnými zprávami válečnými, jak se praví, na podnět spekulantů, prohráno prý v několika hodinách mnoho millionů. Drumondovci počítají, že Rothschildové svými machinacemi vydělali poslední dobu na mědi 200 millionů, na cukru 60, na petroleji během let 180 millionů. Tak se dělají milliardy a milliarda je strašný tvor, moderní leviatán, který ohrožuje majetek, klid i život národů.

A když skoupili všecko i obilí, chtějí skupovati zlato! praví. V srpnu 1891 ohlásil „Petit Journal“, že jistí bankéři dávají 1020 franků papíru z a 1000 fr. ve zlatě. Samí Rothschildovci, cizí bankéři od nedávna v Paříži usedlí. Ephrussi, uherský žid, Rothschildův švakr. Thalmann bratří a spolek, pruští židé, Louis Dreyfuss a sp., Negroponte, valašský žid, Leduc a spol., Walter a bratří Prušáci Bamberg a spol., Němci, Herkembout, belgický žid, Le Grand, Moulins de Corbeil, anonymní židovská společnost, Erlanger a Dreyfuss, Němci. Tento spolek několika jednotlivců je tak mocný, že může provésti skupování zlata, jako ji provedl s obilím.

Má sice celé veřejné mínění proti sobě, ale za to má orgány veřejnosti téměř bez výminky v moci. Jako skupovala všechny potřeby životní, skupovala společnost také žurnály. Jakmile některé noviny se tisknou ve větším počtu exemplářů, koupí se.

Všecky větší žurnály mají ve svém žoldě: „Figaro“, který obratně otravuje vyšší společenské vrstvy, „Gaulois“, „Echo de Paris“, „Petit Journal“, „Temps“, „La République française“, „La Nation“, „La Lanterne“. Jiné aspoň z polovice ovládají a moc jejich sáhá až do žurnálů německých, ně-

meckých žurnálů v Rakousku, do novin anglických a italských.

„Tak krok za krokem si dobývají vlivu, předpisují světu, co má věřiti, co cítiti a co proklínati. A třeba se někde zvedl odpor, je malomocný, neboť dav je poslušný a nevědoucí, podlehně vlivu tisku. Jsouce absolutními pány tisku, doufají dosáhnouti časem vlivu na celé smýšlení mravní, porušiti pojmy o cti, ctnosti, o přímosti povahy a vésti první ránu proti posvátnému zřízení rodiny . . .“

Zajímavé je, že knihy Drumondovy a všechny projevy jeho i soudruhů byly, pokud známo, rozhodujícím tiskem všeho světa umlčeny. Drumond sám vypravuje, kterak mu přátelé-žurnalisté gratulovali povždy k nové práci, slibovali psáti o ní články, ale v redakcích silnější vlivy podlomily nejlepší vůli.

„Nešťastníci, nemohli mluvit. Cestou ulicí Laffitte, kolem domu Rothschildova, byli náhle přepadeni němou,“ posmívá se jim Drumond sarkasticky.

Také o nejnovější knize, z níž zde podáváme výňatky a jež vyšla už před dvěma měsíci, nedostala se ani zmínka do veřejnosti.

Tři miliardy je na jednoho člověka mnoho, ať se mu ponechá třeba po třiceti millionech, navrhl pan Drumond, bude dost. A co s ostatními penězi? Ty ať pánům Rothschildům vezme stát z rukou, to se rozumí.

Ale jakým právem?

Jakým právem? odpovídají Drumondovci. Tím samým právem, jako svého času skonfiskoval jmění řádům a duchovním příslušníkům, vypověděným ze země, kteréžto opatření ostatně pryč beztoho se stalo jen vlivem Rothschildovců na vládu i parlament. Cestou zákonodárnou, zkrátka.

Svůj antisemitism odůvodňují Drumondovci takto: Židů je v celé Francii dohromady méně nežli v jediné Pešti, 67.000 pouze. Ale jmění, kterého během času (od r. 1791) neproduktivní prací, ale jen operacemi finančními dobyli, je ohromné. Národní jmění Francie páčí se na 160 miliard, z toho připadá dle výpočtu Drumondova na židovské finančníky 80 miliard. Kam to povede? táže se Drumond. Mají polovici národního jmění a to právě onu polovici, ze které neplatí se žádné daně. Jediná rodina má desetkrát tolik jmění nežli všechny obce francouzské dohromady. A není tomu ani celé století, co praotec této německé rodiny, pocházející z Frankfurtu, starý Anselm Mayer Rothschild, přišel do Paříže s rancem na zádech. Ten ještě prací, pilí a střídáním vydělal první základ. Zanechal svým dětem po nějakém stotisíci jmění. Čím tak vzrostlo? Půjčkami, jichž bylo potřebí k vedení válek, a revolucemi, do kterých často strkali prsty, operacemi zkrátka.

A právě proti podobným operacím musí býti přístě zákonem zakročeno. Zákon zakazuje jiné hry, hry hazardní, hry na zeleném sukně, ať zabráni i hře na burse, akkaparaci, ažiotáži a jiným hrám s milliony.

A co s miliardami?

Jmění francouzských kongregací náboženských, které stát skonfiskoval, mělo 400 mill. ceny. Rozděli-li se 400 millionů na 40.000 duchovních francouzských, přijde na osobu deset tisíc franků, tedy nepatrná renta 500 franků, která stačí na chudobné živobytí v chaloupce.

James Rothschild, zakladatel francouzské linie, jenž zemřel r. 1868, zanechal pět synů, Alfonsa, Nataniela, Salomona, Gustava a Edmonda, když se ti rozdělí o tři rodinné

milliardy, dostane každý po 500 millionech, to znamená, že může vydržovati 500 millionářských zámků s patřičným příslušenstvím panství a příjmů. Udělejte si konkluse.

Kdyby se podle téhož zákona a s touže energií postoupilo proti Rothschildovcům, jako se nastupovalo proti kongregacím, miní pan Drumond, nebylo by to ani tak bezohledné.

Tyto dny, začátkem června 1897, zemřel panamista žid August Dreyfuss. Narozen v Mühlhúsách r. 1827, přistěhoval se do Paříže, šel do Peru, pronajal ložiska ledkové a guanové, přejímal státní půjčky pro Peru a jihoamerické státy.

Za tím účelem založil v Paříži banky. Advokát Grévy byl jeho právním rádcem, i když byl presidentem republiky. Když Grévy byl presidentem republiky a zeť jeho Wilson finančním ministrem, promínil tento Dreyfusovi 78.000 franků, které měl platit za kolky. Žid Dreyfuss zanechal 300 milionů franků jmění. Oženil se s dcerou peruanského jenerála Pinillosa, s kterou vyženil několik milionů. Před svatbou dal se pokřtít.

Zde malinký obrázek židovského vzoru.

V měsíci listopadu měli francouzští křesťanští socialové v Lyoně sjezd, kde žádali následující ochranu: zrušení zákonů státních, kterými se dávají židům ve Francii a Alžírsku stejná práva; vyloučení židů z armády, z úřednictva, ze škol, ze soudnictví.

Sjezd odůvodnil požadavek ten, že republika francouzská stala se obětí židů. Jedinka poctivá banka Union général, ve které nebylo žida, jest zničena židem státním návladním Loewym, čímž bursiani, vesměs židé, získali 195 milionů franků, který obnos bance dlhuo-

vali a pro její násilné uzavření státem, nic jí nezaplátily.

Francouzské křesťanské obecenstvo ztratilo pádem banky na sta milionů. Krádeže losy panamskými spáchané se zatajily. Přece však ani stát nedovedl zakryti, že židé Herz, Reinach, Oberndorffer, Hellmann, Seligmann, Arton a jiní židé přes jednu miliardu franků získali. Smlouvy s drahami, které stát poškozují o 1000 milionů franků byli uzavřeny pod vedením žida Raynarta. Za trvání třetí republiky byl národ francouzský židy okraden alespoň o 10 tisíc milionů franků.

XI.

Socialní demokracie — židovská pojišťovna.

V kterémkoli národě jsou nespravedlivě rozdily v právech a majetku, tam nastanou obyčejně násilné společenské převraty. Utlačování nemohouce dojíti svých práv chopí se obrany. Všimněme si povstání otroků v Římě za Cesara a Pompeja. Pohlédme na selská povstání proti feudálním pánům, jako v Německu v 16tém a u nás v Čechách v 17tém století. Konečně vizme francouzskou revoluci a její venkoncez nevině padlé oběti a máme několik takových příkladů před námi.

Že dnešní majetkové poměry se na dlouho udržeti nedají, o tom jest jedna řeč. Všimněme si jen nejbohatšího na světě národa, Angličanů. V Londýně zmírá do roka 40 milionářů, jejichž